



La comissió executiva de Convergència i Unió a la reunió del dia 10 de març, l'endemà de les eleccions a les Corts espanyoles.

El plans per a ampliar la casa de Convergència

CDC farà un congrés al juliol, amb la necessitat de bastir la proposta que el 20 de novembre va llançar Artur Mas, de la 'casa gran', per a refundar el catalanisme. Una necessitat que exigeix revisar els equilibris interns de l'organització i la relació amb Unió.

Després de créixer com a formació de govern, ara, a Convergència Democràtica de Catalunya li toca enfortir el partit. El seu soci de federació, Unió, és una formació política que, si bé ha crescut amb el confort de l'acció de govern del president Pujol, té una trajectòria històrica de més de 75 anys. Convergència, en canvi, tot i ser la força majoritària de la

federació, va créixer i enfortir-se com a formació de govern. De manera que, de fet, avui, la seva estructura organitzativa respon encara a uns esquemes marcats per aquell context passat. I és ara que, un cop acabat el primer cicle electoral complet com a formació a l'oposició del Parlament de Catalunya, Convergència inicia una reformulació ideològica i organitzativa. Aquest és

l'objectiu del 15è congrés de CDC, de l'11, 12 i 13 de juliol, a Barcelona.

L'emergència del territori. L'organització de la Convergència d'avui no es pot explicar sense el lideratge pràcticament absolut de Jordi Pujol. Superava l'estricta àmbit de partit, com a president de la Generalitat de Catalunya. De manera que les seves decisions eren assumides per la formació sense gaire més debat que el reconeixement del lideratge de l'ex-president. Allò que ell decidia, pràcticament, era línia de govern, de partit i de coalició —més tard, federació.

Amb aquesta inèrcia es va dissenyar el seu relleu. Artur Mas, havia de ser el líder de govern i de partit. Però amb el suport d'un equip col·laborador que reforçés un nou lideratge que no es podria equiparar al de Pujol. Tanmateix, l'esquema es trenca quan CiU queda desbancada del govern de la Generalitat. Malgrat això, es manté una inèrcia similar a la que Convergència havia seguit sempre. Ara, però, aquell lideratge omnipresent de Pujol és substituït per un esquema en el qual Artur Mas és el responsable de dur la batuta. La diferència és que el lideratge de Mas el reforça un nucli dirigent reduït, anomenat dins la formació el *pinjol*. Alguns sectors de CDC consideren que cal obrir, precisament, aquest nucli dirigent, que consideren massa tancat a la nova realitat de la formació.

En l'anomenat *pinjol*, aquest nucli dirigent més potent, hi ha el portaveu de Convergència, David Madí, el secretari executiu, Francesc Homs, el portaveu del grup de CiU al Parlament, Oriol Pujol, i Germà Gordó. Els components d'aquest nucli tenen en comú d'haver-se format, majoritàriament, en el sindicalisme universitari, amb la FNEC, i d'haver tingut responsabilitats durant els darrers governs de CiU, amb estreta col·laboració amb Artur Mas.

Com a resposta a aquesta necessitat d'obertura, Artur Mas ja ha fet alguns moviments, conscient que ha d'introduir canvis organitzatius en la formació. Així doncs, fa uns quants mesos que situà com a número dos de la formació, per sorpresa de molts, Felip Puig, que nomenà secretari general

adjunt de CDC. Puig forma part dels sectors sobiranistes de la formació. Tot i que no és estrictament de cap família política dins el partit, Puig avui és un personatge en alça. És el responsable de la coordinació de l'organització del congrés. I ja ha anunciat que un dels principals objectius del conclave convergent serà el remodelatge de l'organització de la direcció per adequar-la a l'objectiu ambiciós de la refundació del catalanisme.

Una de les demandes d'obertura més latent a la formació és la territorial. Fora de l'acció de govern de la Generalitat, CDC té avui els principals representants institucionals a les alcaldies d'algunes localitats. En aquest àmbit qui més sobresurt és l'alcalde de Sant Cugat del Vallès, Lluís Recoder. Es tracta d'un líder territorial que compta amb àmplies complicitats dins la formació i que, de segur, també tindrà un paper rellevant. De fet, és molt probable que s'incorpori al nou executiu.

En aquesta emergència territorial també hi ha noms rellevants, com ara el de l'alcalde de Figueres, Santi Vila; l'alcaldesa de Valls, Dolors Batalla; el batlle de Tortosa, Ferran Bel; o el de la Seu, Albert Batalla.

Aquest sector territorial, a més, té la complicitat de dirigents com el diputat al Congrés espanyol Carles Campuzano, o el del Parlament de Catalunya, Josep Rull. Tots dos, com Recoder, o, més recentment, Albert Batalla, han passat per la direcció de la JNC.

Les joventuts de Convergència, les JNC, doncs, tot i no tenir pes important dins la direcció de CDC, sí que esdevenen un element definidor d'un sector de la formació.

El Partit Nacionalista Català. Però també les joventuts de la formació volen jugar un paper important en aquest debat del proper congrés. Tant en l'aspecte ideològic com organitzatiu, volen fer valer la seva veu. I és que la JNC tindrà prop de 200 delegats al congrés de CDC del mes de juliol, d'un total de 2.069. D'aquests 200, 75 ho són per representació directa de la JNC, i la resta formen part de les representacions territorials diverses. Prop del 10% en total. Una xifra que no es gens negligible, si es tenen

present les complicitats que algunes propostes del joves convergents poden trobar entre la militància de CDC.

Així, doncs, pel que fa a la proposta de la casa gran del catalanisme, la JNC podria plantejar de concretar-la en la forma d'una formació política, el Partit Nacionalista Català, com a paraigua de la refundació del catalanisme. De fet, la JNC, Joventut Nacionalista de Catalunya, correspon a les joventuts del PNC. Això explica que estatutàriament, les joventuts convergents integren un partit diferent a CDC. El joves nacionalistes, doncs, volen recuperar aquesta idea que, fa anys, alguns sectors de CDC havien intentat sense èxit.

Ara per ara, és poc imaginable que reïxi aquesta proposta, però sí que reforça les tesis segons les quals, ideolò-

La relació entre CDC i UDC serà un dels punts roents en el congrés de Convergència

gicament, cal situar el sobiranisme, el dret de decidir –sense limitacions– en l'eix polític de la refundació del catalanisme. En aquest sentit, el militants aglutinats al voltant de la Plataforma per la Sobirania, impulsada pel conseller nacional de CDC Víctor Tarradellas, també defensaran aquesta posició estratègica. De fet, aquesta plataforma defensa obertament abraçar les tesis independentistes i iniciar un acostament estratègic amb ERC per poder convocar, per exemple, un referèndum sobre el dret d'autodeterminació. Però serà el ple del congrés del juliol que definirà l'abast sobiranista de la proposta de la refundació del catalanisme que vol encapçalar Artur Mas.

L'auditoria de les relacions Convergència-Unió. Molt vinculat al punt anterior, els canvis estratègics i ideològics, al congrés de CDC hi haurà un altre debat prou delicat: la relació entre els socis de la federació CiU. Entre la militància de Con-

vergència són molt fixades en la memòria les darreres topades entre les direccions de CDC i d'UDC, especialment, arran de l'estratègia política a seguir a Madrid. Unes discrepàncies que, a més a més, abasten sovint temes que són de caràcter més ideològic. La defensa aferrissada de determinades posicions d'Unió, en alguns debats al voltant de lleis socials i vinculades al model familiar, han despertat rebuig en amplis sectors de CDC.

De fet, ja hi ha un altre corrent, la plataforma Desfederem-nos, que proposa, com indica clarament el nom, desfer la relació amb Unió i explorar noves estratègies polítiques, sense lligams preelectorals amb els demòcrata-cristians.

De nou, aquesta reflexió pot tenir la complicitat dins la JNC i en amplis sectors de la formació. Encara més, alguns dirigents actuals de CDC, individualment, admeten que la relació amb Unió s'ha convertit en un llast per a Convergència. Els defensors d'aquesta ruptura consideren que caldria auditar la relació entre totes dues formacions per evidenciar "la sobrerrepresentació d'Unió respecte de CiU". I posen d'exemple el grup parlamentari al Congrés dels Diputats. Dels 10 diputats, 6 són de CDC, 4 d'UDC, una proporció que no es correspon, a parer seu, amb el pes real de les formacions en la federació.

Tot i això, la direcció de CDC avui és contrària a trencar la relació amb Unió. Ho considera contradictori amb l'intent de bastir un projecte aglutinador, com el de la casa gran. Malgrat tot, reconeixen que cal revisar la relació amb els demòcrata-cristians. Des de CDC reconeixen que no s'han complert les expectatives de convertir allò que era una coalició en federació. A CDC, el pas a federació es percebia com a un primer esglaó cap a la fusió en una única formació. Val a dir que Unió, sempre va deixar clar que mai no donarien suport a aquest pas.

La ponència 3 del congrés convergent, "La contribució de CDC a la casa gran del catalanisme", coordinada per Lluís Corominas, al seu punt C, aborda "La federació Convergència i Unió: La relació entre CDC i UDC".

Enric Rimbau